

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII
(Tămăduirea femeii gârbove)

†) SF. CUV. SAVA CEL SFINȚIT;
SF. MC. ANASTASIE

DUMINICA TĂMĂDUIRII FEMEII GÂRBOVE

Astăzi ne aflăm în Duminica a 27-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Luca, capitolul 13, care ne-a relatat o tămăduire săvârșită de către Mântuitorul Iisus Hristos asupra unei femei gârbove dintr-o sinagogă a iudeilor.

Aici iudeii se rugau, interpretau Legea, loc în care adesea intra și Mântuitorul Hristos pentru a adresa cuvântul Evangheliei. În mulțimea adunată acolo, o femeie care nu-și putea ridica privirea din pământ pentru că era gârbovă, îi atrage atenția Mântuitorului, iar Acesta, fără să mai aștepte să fie rugat, o tămăduiește, spre scandalizarea mai-marelui sinagogii, care l-a reproșat Lui faptul că nu se cuvine a se tămădui cineva în zi de Sabat. Dar Mântuitorul Hristos l-a expus pe conducătorul sinagogii în fața mulțimii ca pe un pizmaș și fățarnic: „Oare voi, în ziua sâmbetei nu dezlegați dobitoacele voastre și le duceți să le adăpați? Dar această femeie, care era de 18 ani chinuită, nu se cuvenea să o vindecăm astăzi?” (Luca 13, 15). Din această întâmplare din sinagogă înțelegem faptul că rigiditatea Legii lui Moise a fost abuzată și interpretată greșit. Ziua de odihnă pe care Dumnezeu a lăsat-o neamului omenesc nu este o zi în care omul a fost chemat să trândăvească. În aceeași Lege se spune: „Să nu faci nimic în ziua de odihnă, fără numai cele pentru sufletul tău”. Deci, iată că și în ziua de odihnă trebuie să

lucrăm, dar nu pentru trup, ci pentru suflet. De aceea se cuvine ca în ziua de odihnă, Duminica în care a înviat Mântuitorul Hristos, noi, creștinii, suntem chemați să lucrăm cele pentru sufletul nostru. Cum anume? Prin participarea la Sfânta Liturghie, ascultarea Sfintei Evanghelii și a predicii, Împărtășania în cele patru posturi, cel puțin, cultivarea stării de frățietate cu toți cei din comunitatea noastră, cercetarea bătrânilor, bolnavilor sau a nevoiașilor. Cam cu acestea s-ar cuveni a ne ocupa Duminica, în ziua Domnului, dar comportamentul omului modern, secularizat și autonom lasă de dorit. Ne gândim prea mult la mâncare, băutură, distracții uitând de preocupările duhovnicești care ar trebui să ne anime în această zi, cu precădere. Omul care trăiește în desfătări nu prețuiește niciodată banul, pe care nu l-a muncit și nu mai are inima plină de compasiune față de cel aflat în nevoi. De aici suferința, neîmplinirea și goana neîncetată de a avea mai mult decât ne este de folos.

Rabinul care l-a acuzat pe Mântuitorul era un om cu o gândire foarte limitată, care interpreta Legea după propriile lui

păreri. Mântuitorul i-a zădărnicit intenția de a face pe tâlcuitorul Legii în fața Lui, vădindu-i răutatea, pizma, fățarnicia, dar mai ales neputința de a gândi Legea în duhul ei, iar nu în literă. Noi nu suntem robii literei, pentru că litera ucide. Cel care dă viață este Duhul Sfânt, de aceea noi nu interpretăm Evanghelia Bisericii precum sectanții care s-au rupt de Biserică, căci cum poate pretinde un om din afara Bisericii că interpretează corect Evanghelia, în duh străin de locul care a consacrat Evanghelia: Biserica Ortodoxă bimilenară. De aici observăm aceeași fățarnicie și la mai-marele sinagogii, care încerca în mod ridicol să-l explice Mântuitorului tâlcuirea corectă a Legii. Biserica, de două mii de ani s-a confruntat permanent cu astfel de neputincioase îndrăzniri, dar a dovedit că nu este o Biserică a extremelor, ci una îngăduitoare cu cei care se întorc la Domnul cu smerenie și ascultare. Ea este înțelegătoare față de om și nu judecă pe nimeni, ci vindecă pe toți cei care doresc, de aceea Biserica se mai numește, pe bună dreptate, „spital duhovnicesc”, nu instanță de judecată. ❀

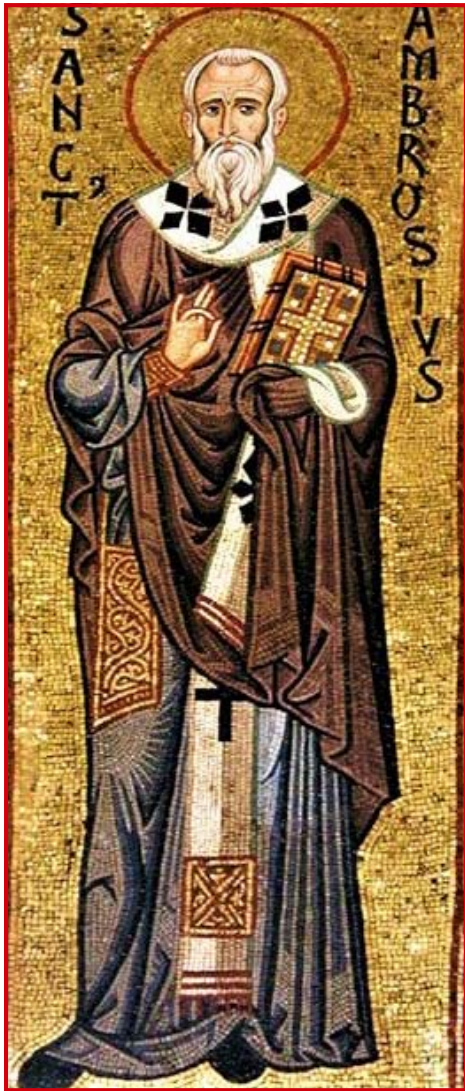
Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IERARH AMBROZIE AL MEDIOLANULUI

Îndrăzneț apărător al credinței celei drepte și păstor milostiv

Venerat deopotrivă în Occident și în Orient, este unul dintre marii Sfinți Părinți ai Bisericii „neîmpărțite și nedespărțite”. Urmând hotărârile Sinodului I Ecumenic de la Niceea, al căror energic apărător a fost, Sfântul Ambrozie s-a dovedit a fi un mare dascăl al hristologiei și al învățaturii trinitare.

Doctrina marelui nostru arhipăstor are în Hristos centrul său unificator, de la El primind splendoarea teologică și forța de atracție pentru viața spirituală.

Ajunge episcop al Mediolanului

După moartea episcopului Mediolanului, Auxențiu arianul, se creează o mare tulburare între dreptcredincioși și arieni, ce doreau fiecare un episcop de credința lor. Fiind înștiințat de aceasta, împăratul îl trimite pe Ambrozie să potolească tulburarea poporului. Intrând el în biserica din Mediolan, sfătuiește poporul să facă unire și pace. Atunci un prunc, care încă nu putea vorbi bine, deodată, a strigat din popor: „Ambrozie să ne fie episcop!”. Auzind aceasta, tot poporul care era în biserică a repetat cuvântul pruncului, deși Ambrozie nu era încă luminat cu sfântul botez, ci numai chemat.

Deși fuge de această înaltă slujire, Ambrozie se supune poruncii împărătești și dorinței poporului: este botezat la 30 noiembrie 374, iar la 7 decembrie 374 este hirotonit episcop, de față fiind însuși împăratul.

Își însușește o bună cultură teologică

Noul episcop s-a îngrijit mai întâi să-și însușească o bună cultură teologică, prin aprofundarea studiului Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, sub îndrumarea preotului Simplicianus. Curând devine un predicator remarcabil. După hirotonia întru episcop, își vinde întreaga avere, împărțind veniturile obținute săracilor. Dragostea lui față de cei săraci și necăjiți era atât de mare, încât la răscumpărarea unor captivi a poruncit să fie vândute anumite obiecte de cult, care nu erau indispensabile cultului, pentru a procura banii necesari.

Mare Părinte al perioadei de aur a patristicii

Sfântul Ambrozie a jucat un rol important în convertirea Fericitului Augustin, aducându-l de la maniheism la dreapta credință. Ascultător nelipsit al predicilor sale, Fericitul Augustin va scrie în „Confesiunile” sale că elocvența episcopului de Milano era cuceritoare și tonul „acestui apostol al prieteniei” era de neuitat.

Având o cultură clasică solidă, dar și una teologică de excepție, fiind cunoscător bun al scrierilor Părinților greci și latini, Sfântul Ambrozie a scris și el mult, într-un stil plăcut și armonios, chiar dacă n-a

ajuns la profunzimea altor Sfinți Părinți. De la el ni s-au păstrat valoroase scrieri dogmatice, exegetice, morale și ascetice, dar și cuvântări, imne și 91 de epistole.

Bun păstor, puternic și înțelept în cuvânt

Episcopul Ambrozie a fost preocupat și de răspândirea monahismului în nordul Italiei, dar și de convertirea ultimelor rămășițe ale păgânismului din acest teritoriu și aducerea la dreapta credință a arienilor.

În întreaga sa activitate, episcopul Ambrozie s-a luptat neîntrerupt pentru apărarea credinței, a păstoriiților săi, a Bisericii în fața ereziilor, dar și în fața autorității civile. Sfântul Ambrozie va avea o influență deosebită asupra diverșilor împărați din 374 până în 397, înarmat cu o extraordinară diplomatie și fiind un exemplu luminos de trăire creștină. Se știe că după ce Teodosie I va ucide mii de tesaloniceni, Episcopul Ambrozie îl va excomunica până când acesta se va pocăi.

Fapte și minuni încă din timpul vieții

El este cel care a descoperit, în chip minunat, moaștele sfinților mucenici: Protasie, Ghervasie, Vitalie, Agricolae, Nazarie și Chelsie. Se spune că un eretic, intrând în biserică, a văzut cum un înger îi șoptea la ureche Sfântului Ambrozie. Unui ucigaș, vrând să-l omoare cu sabia, i s-a uscat mâna, dar sfântul, fiind fără de răutate, i-a vindecat-o. Se mai spune că a înviat un tânăr pe care, mai înainte, îl tămăduise de un duh necurat și că înainte de a muri, capul lui era înconjurat de foc, iar fața îi era albă ca zăpada.

Sfântul Ambrozie și-a cunoscut mai înainte ziua sfârșitului său, zicându-le apropiaților săi: „Numai până la Paști voi fi cu voi!”, și așa a fost, căci și-a dat duhul pe când se lumina de ziua Sfințelor Paști la data de 4 aprilie 397.

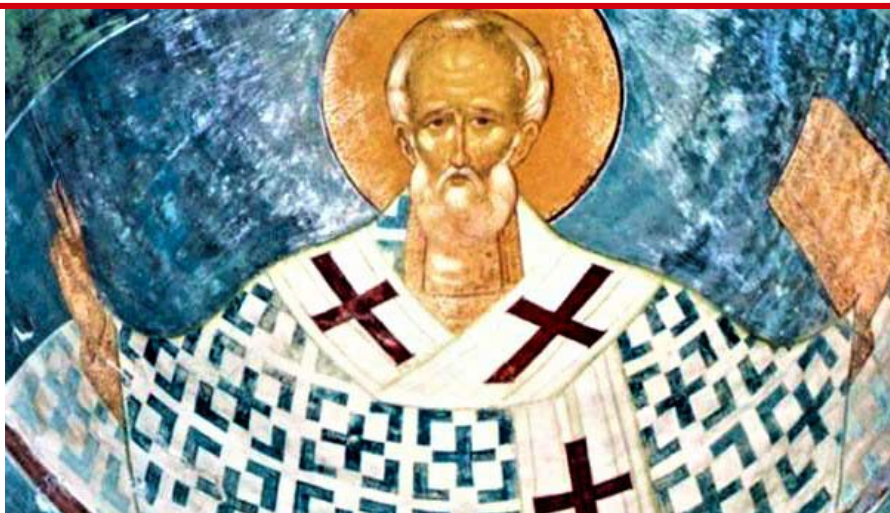
Sfântul Ambrozie este ocrotitorul studenților, al albinelor, al topitorilor de ceară, al animalelor domestice, al școlărilor și studenților.

Părțile din moaștele Sfântului Ambrozie se găsesc în biserica Șerban Vodă. Se cuvine să-l cinstim cu evlavie și să ne bucurăm în ziua praznicului: 7 decembrie. ❀

Aurelius Ambrozie s-a născut pe la anul 339, la Trier, în Galia, într-o familie nobilă creștină. Tatăl său, Uranius Ambrozie, dintr-o familie probabil de origine greacă, deținea funcția de prefect al pretoriului, la prefectura Galiei, controlând administrația judiciară și civilă a jumătate din Europa. Mama sa, Aurelia, și ea dintr-o familie nobilă, deținea suprafețe întinse în Sicilia și în Africa de Nord. Pe acești părinți, Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: Satir (ajuns înalt funcționar de stat), Marcelina (care se va călugări) și Ambrozie.

După moartea timpurie a tatălui, mama, împreună cu cei trei copii ai săi, se mută la Roma, pentru a-și da copiii la înaltele școli romane. Ambrozie a făcut studii de retorică și de drept și s-a deprins cu buna grație retoricească, fiind un orator puternic în cuvânt, care-i va apăra pe cei nedreptățiți la judecăți. În anul 370, împăratul Valentinian cel Mare, îl numește Guvernator al Provinciei Emiliei și Liguriei, cu reședința la Mediolan, Milano de astăzi.

Puțini sfinți din calendar au supranumele de „Făcător de minuni”, deși toți sfinții fac minuni. De la mic la mare știm că Sfântul Nicolae este „Moșul” care aduce daruri la copii, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, punându-le discret în ghetuțe sau bocanci. Uneori, pentru copii mai năzdrăvani, lasă drept avertisment o nuielușă. Dar el este pentru toți sfântul blând și bun, care privește cu dragoste către toți din icoana sa. Este bunicuțul iubitor, veșnic gata să ne ajute, să ne mângâie, să ne facă daruri. Nu cred că este un alt sfânt mai iubit și mai apropiat de mii și mii de oameni ca Sfântul Nicolae.

Avem puține date despre el, dar cu siguranță cultul Sf. Nicolae a început imediat după moartea sa, căci încă din viață se arătase făcător de minuni. Pe la sfârșitul secolului al IV-lea în Constantinopol erau peste 20 de biserici închinat Sf. Nicolae.

Se naște pe la anul 270, în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona. În creșterea sa creștină a beneficiat și de îndrumările unui unchi, Nicolae, episcop al locului, care va fi cel care îl va hirotoni întru preot.

Vrednicia sa l-a făcut cunoscut tuturor. Curând va primi mitra de episcop în Mira Lichiei. Cunoscută îndeobște este participarea sa la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din 325, înfruntându-l atunci bărbătește pe ereticul Arie. Tradiția ne spune că, epuizând argumentele verbale, blândul episcop Nicolae a fost nevoit să-i tragă și o palmă încăpățânatului Arie. Gestul îl va fi șocat pe îndărătnicul adversar al dreptei credințe, dar și asistența. Arie, însă, rămâne în continuare în rătăcirea sa.

Înainte cu mult de aceste evenimente, pe vremea persecutorilor împărați Dioclețian și Maximian, Sfântul Nicolae a luat atitudine fermă și împotriva cultelor păgâne, fapt pentru care a fost închis, fiind eliberat doar odată cu venirea la tron a lui Constantin cel Mare. După o viață plină de vrednicii, a trecut în veșnicie la 6 decembrie 343, sfintele sale moaște petrecând o vreme la Mira, fiind apoi furate de occidentali, care le aduc în 1067 la Bari - Italia, unde sunt păstrate până astăzi. În anul 1967, printr-o înțelegere între Papa Paul al VI-lea și Patriarhul Atenagora, o parte din ele au fost readuse în Orient, la Constantinopol.

Episcopul cu suflet mare face daruri și minuni

Cronicile consemnează că de mic copil s-a învrednicit de darul facerii de minuni, de aceea el este recunoscut și ca „patron al

copiilor”. Pe când era episcop la Mira, a poruncit să se dărâme capiştea idolească a lui Artemis, zeița naturii și a vânătorii, iar aurul recuperat din dărâmături l-a transformat în ajutoare pentru copiii orfani. În vremea unei secete cumplite, cumpără cu mari eforturi grâu, împărțindu-l apoi la săracii înfometați. Salvează onoarea unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza pierzarea lor morală și sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa

lor, câte o pungă de galbeni.

Moaștele Sfântului Nicolae se află și în București

Multe și mari minuni face Sf. Nicolae. Chiar faptul că avem mâna dreaptă a Sfântului la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București este o minune. Și biserica noastră s-a învrednicit să primească un fragment din moaștele ocrotitorului nostru, spre marea noastră bucurie. Credincioșii vin adesea să se închine, să se roage, să-și împărtășească necazurile sau să-i citească Sf. Nicolae un Acatist, fie pentru a cere ceva, fie pentru a-i mulțumi pentru ajutor. ❖

Sfânta Muceniță Filofteia

Sfânta s-a născut pe la începutul veacului al XIII-lea în orașul Târnovo, capitala „Imperiului româno-bulgar” întemeiat și condus o vreme de frații români Petru și Asan. Se spune că și mama Sfintei Filofteia era româncă de neam și era o femeie foarte evlavioasă. De la ea a deprins Filofteia dragostea de Dumnezeu și de aproapele și faptele de milostenie.

De mică Filofteia rămâne orfană. După o vreme tatăl ei se recăsătorește. De multe ori mama vitregă o trimitea pe Filofteia să ducă tatălui ei mâncare la câmp. Dar, miloasă, pe drum aceasta împărțea din bucate oamenilor săraci pe care îi întâlnea. Uimit că soția nu-i trimite destulă hrană, tatăl o întreabă pe soție de ce face aceasta. Soția îi răspunde că nu e vina ei, ci a copilei, care dă pe drum din mâncare săracilor. Urmărind-o, tatăl s-a convins că așa este. A scos atunci secura pe care o avea și a aruncat-o asupra fetei. Rănită grav la un picior, curând moare. Avea doar 12 ani.

Vrând să ridice trupul fetei, tatăl nu reușește, căci era foarte grea. Aleargă la biserică, la episcopul cetății. Sobor de preoți și credincioși vin și înalță rugăciuni pentru a-i ridica și duce trupul în catedrala

cetății. Pentru că nu reușesc, înțeleg că nu era voia Sfintei să fie dusă în cetate și încep să rostească numele diferitelor cetăți, biserici și mănăstiri din dreapta și stânga Dunării. Doar când au rostit numele bisericii „Sf. Nicolae” de la Curtea de Argeș, trupul Sfintei s-a făcut ușor.

Voievodul Radu Negru a venit la Dunăre, cu episcopi, preoți și mult popor, și a dus moaștele Sf. Filofteia în biserica de la Curtea de Argeș. În anul 1517, domnitorul Neagoe Basarab a ctitorit Măn. Curtea de Argeș, mutând în biserică moaștele Sfintei. La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât generalizarea cultului Sf. Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș. ❖

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL DIN ARIZONA, DUHOVNICUL CU MII DE FII DUHOVNICEȘTI

Cuviosul Efrem (Filotheitul) din Arizona (n. 1927) este unul dintre cei mai renumiți părinți ortodocși contemporani, ucenic al lui Gheron Iosif Isihastul († 1959), lângă care s-a nevoit timp de 12 ani; ctitor a 17 mănăstiri ortodoxe în America de Nord. A trecut la Domnul pe 7 decembrie 2019, la ora locală 22.00, la vârsta de 92 de ani.

Xiropotamu, Konstamonitu și Karakalu. Pe lângă aceste mănăstiri din Athos, și alte mănăstiri din Grecia se mai află sub călăuzirea duhovnicească a starețului Efrem, între care amintim mănăstirea Înaintemergătorului Ioan din Serres, mănăstirea Maicii Domnului Călăuzitoarea din Portaria (Volos) și cea a Sfântului Arhangel Mihail – oficial un metoc din insula Thasos al mănăstirii Filotheu.

Avea mii de fii duhovnicești în întreaga lume

Arhimandritul Efrem Filotheitul a fost cunoscut ca un adevărat stareț athonit, având mii de fii duhovnicești în întreaga lume: monahi, clerici și laici. Este considerat a fi cel dintâi care a întemeiat o mănăstire după tipic athonit pe pământ american. Începând cu anul 2005, starețul Efrem s-a mutat în Statele Unite ale Americii unde a întemeiat șaptesprezece mănăstiri (atât de maici, cât și de călugări), toate în jurisdicția Arhiepiscopiei Ortodoxe Grecești din America și Canada. În ultima parte a vieții s-a nevoit la Mănăstirea Sfântul Antonie cel Mare din Arizona. ❖

Cum ne ajută postirea, rugăciunea și trezvia?

„Postirea este pierzătoarea demonilor. Domnul ne-a spus că prin postire și rugăciune ieșe tot neamul de demoni. Sfântul Duh nu se sălășluiește în stomacul plin, nu-l umbrește pe acesta. Orice creștin care dorește să viețuiască creștinește, trebuie să pună drept temelie postirea, rugăciunea și trezvia, și atunci ajunge la marea măsură a virtuții.

Boala este o postire fără de voie. Bolnavul își va împlini postirea prin răbdare și mulțumire, căci nu poate în alt fel, din pricina bolii.

Când puterea lui Hristos ne umbrește,

atunci suntem foarte puternici. Când postirea se însoțește, se întărește, se înconjoară cu celelalte - cu rugăciunea, cu meditația, cu trezvia, cu mersul la biserică, cu mărturisirea, cu Sfânta Împărtășanie, cu faptele bune și cu milostenia - atunci întregeste frumusețea pregătirii sufletului.

Bolnavul va cunoaște nemărginirea iubirii lui Hristos față de om. Va vedea că Hristos, ca Dumnezeu pe pământ, Și-a petrecut viața în chip martiric, ca să ne ajute pe noi, cei nepăsători, să ne luptăm. Dacă Hristos a suferit, noi, ucenicii Săi, vom alege altă cale?” (Avva Efrem Filotheitul, Sfaturi duhovnicești) ❖

Puțin cunoscut la noi, a fost ucenicul unui sfânt – Iosif Isihastul – el însuși fiind un mare părinte duhovnicesc. Dumnezeu l-a înzestrat cu multe daruri, astfel explicându-se cum a reînnoit viața multor mănăstiri din Sfântul Munte, dar și întemeind și îndrumând 17 mănăstiri în America. Cuvântul lui profetic i-a ajutat și luminat pe mulți, iar blândețea și smerenia sa au cucerit multe inimi pentru Hristos.

Părintele Efrem s-a născut în anul 1927 în Volos, Grecia, primind la botez numele de Ioan. A crescut în sărăcie, ajutându-l pe tatăl său în atelierul de tâmplărie, dar încercând să urmeze și vieții smerite a mamei sale, devenită mai târziu monahie sub numele de Teofana. Încă de la vârsta de 14 ani a dorit să devină călugăr, dar nu a primit binecuvântare de la duhovnicul său, părintele Efrem din Volos, ucenic al Cuviosului Iosif Isihastul.

De îndată ce termina lucrul, mama sa îl lua împreună cu ea și mergeau la biserică pentru slujbe și la părintele Efrem pentru Spovedanie. Iar el le vorbea despre nestatornicia vieții, despre dragostea lui Dumnezeu, despre spovedanie, Rugăciunea miștii, despre lacrimi, despre Starețul Iosif și Sfântul Munte.

În Sfântul Munte Athos

În toamna anului 1947, la vârsta de 19 ani, tânărul Ioan primește binecuvântarea duhovnicului său de a merge în Sfântul Munte pentru a urma viața monahală.

Ajuns la Muntele Athos, a devenit ucenic al Cuviosului Iosif Isihastul, care l-a tuns în monahism în anul 1948, dându-i numele de Efrem. Mai apoi, a fost hirotont diacon și apoi preot. Viața în obștea cuviosului Iosif era una de nevoiță aspră, iar părintele Efrem a înaintat foarte mult în viața duhovnicescă sub călăuzirea sfântului său stareț.

După adormirea cuviosului Iosif în 1959,

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5-12 DECEMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 5.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) - Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Luni 6.12	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	†) Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei - Utrenia, Sf. Liturghie
Marti 7.12	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	†) Sf. Mc. Filoteia de la Curtea de Argeș; Sf. Ier. Ambrozie, episcopul Mediolanului - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 8.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 10.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie; Acatist
Sâmbătă 11.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 12.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie